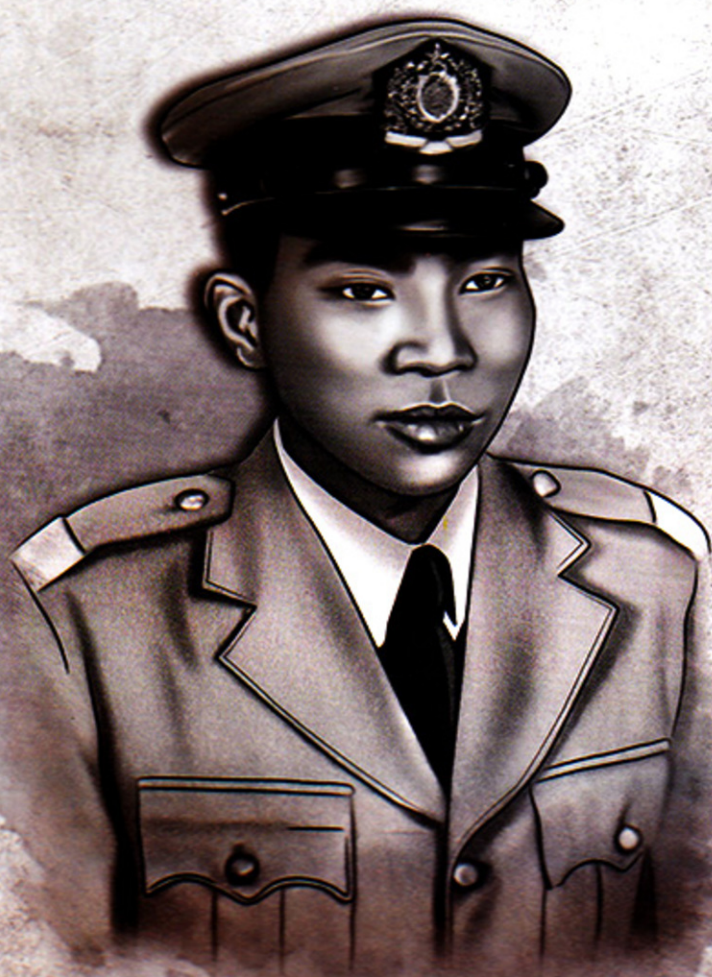

သံမဏိစိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင် နှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့နှလုံးသားပိုင်ရှင်တို့
မြစ်ဖျားခံမွေးဖွားကုမ္ပဏီတစ်ဆင့်

အင်းသျှမ်း(သို့သျှားစဖြ)

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

စာရေးသူ၏ အမည်မှာ အောင်သန်းဖြစ်ပြီး ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် မလှိုင်မြို့၊ အမှတ်(၁၀)ရပ်ကွက်၌ အဘဦးတုတ်ချော(ကွယ်လွန်)၊ (မြေစာရင်း အင်စပက်တော်)နှင့် အမိဒေါ်မြညွန့်တို့ ကမွေးဖွားခဲ့သည့် မွေးချင်း ၇ ယောက်အနက် ဆဋ္ဌမမြောက်သားဖြစ်ပါသည်။ ။

၁၉၈၀-၁၉၈၁ ပညာသင်နှစ်တွင် အထက-မလှိုင်မြို့မှ ၁၀ တန်းအောင်မြင်ခဲ့ပြီး မိတ္ထီလာဒေသကောလိပ်၌ ဝိဇ္ဇာ-သင်္ချာဘာသာတွဲဖြင့် ဒုတိယနှစ်အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့ပါသည်။ ။ ၁၉၈၃ ခုနှစ် ဒေသကောလိပ်ဒုတိယနှစ်တွင် ပညာသင်ကြားနေရာမှ အလုပ်သင်ဗိုလ် ဗိုလ်လောင်းသင်တန်း အမှတ်စဉ်(၁၃) သို့တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းဆင်းပြီးနောက် တပ်မတော် အရာရှိအဖြစ် ခြေလျင်/ခြေမြန်တပ်ရင်းများ ၊ ဌာနချုပ်များ တွင် ရာထူးအဆင့် အမျိုးမျိုးဖြင့် တပ်စုမှူး၊ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ၊ တပ်ခွဲမှူး၊ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၊ ဦးစီးအရာရှိ(တတိယတန်း)၊ ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှူး၊ စစ်ဦးစီးမှူး (ဒုတိယတန်း)၊ စစ်ကြောင်းမှူး၊ ဒုတပ်ရင်းမှူး၊ တပ်ရင်းမှူးနှင့် လက်ထောက်စစ်ရေးချုပ် စသည့် တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ။

တပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ဒုတိယနှစ် တက္ကသိုလ်စာပေးစာယူသင်တန်းအား သမိုင်းအဓိကဘာသာရပ်ဖြင့် မိတ္ထီလာကောလိ

ပ်တွင် ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့ပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ်နှင့် စစ်တွေဒီဂရီကောလိပ်တို့ တွင် အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ပညာအား ဆက်လက်ဆည်းပူးသင်ယူခဲ့ရာ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (သမိုင်း) ဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့ရရှိခဲ့ပါသည်။ ။

ငယ်စဉ်ကအားကစားလိုက်စားခဲ့ပြီး မလှိုင်မြို့နယ်(ကျောင်းသား၊ လူငယ်၊ လူကြီး) ဘောလုံးလက်ရွေးစင်၊ မိတ္ထီလာမြို့နယ် လူကြီးဘောလုံးလက်ရွေးစင်၊ မိတ္ထီလာခရိုင် ကျောင်းသားဘောလုံး လက်ရွေးစင်နှင့် မိတ္ထီလာဒေသကောလိပ် ဘောလုံးလက်ရွေးစင် ကစားသမားဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ တပ်မတော် (ကြည်း၊ ရေ၊ လေ) ဂေါက်သီးရိုက်ပြိုင်ပွဲဝင် ကစားသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

ငယ်စဉ်ကပင် စာပေဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းကို ပျော်မွေ့ခဲ့ပြီး အမ်းသျှမ်း (သျှိုသျှားမြေ)၊ မိုးတိမ်(တမာမြေ) ကလောင်အမည်များ ဖြင့်ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုများအားမဂ္ဂဇင်း၊ စာစောင်၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာများ တွင် ရေးသားလျက်ရှိသည်။ ။ မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာ အသင်းဝင်အမှတ်မှာ ၁၀၃၂၀ ဖြစ်ပါသည်။ ။

အလယ်တန်းပြ ဆရာမ ဒေါ်သိန်းသိန်းမော်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး သမီးနှစ်ဦးနှင့် အတူ နေပြည်တော်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။ ။ လက်ရှိစစ်ရေးချုပ်ရုံးတွင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ဖြင့် လက်ထောက်စစ်ရေးချုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါသည်။ ။

စာရေးသူ၏ တင်ပြချက်

ကျွန်တော်နှင့် တစ်ပတ်စဉ်တည်း ကျောင်းဆင်း ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းအမှန်ကို ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်နှင့် ဇနီးတို့ ၏ ပြောကြားမှု အရ ခံစားရေးသားခဲ့ပါသည်။ ။ စာမူကြမ်းကို ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်တို့ ဇနီး မောင်နှံထံသို့ ဖတ်ရှုစေပြီးခွင့်ပြုချက်ရမှ မြဝတီစာပေတိုက်သို့ ပေးပို့ခဲ့ရာ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ပင်ကိုရေးဝတ္ထုရှည်အစအဆုံးအဖြစ် ဖော်ပြပါရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ကို ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်မွမ်းမံပြီး ဝတ္ထုစာအုပ်အဖြစ် ထပ်မံထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ ။

အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)

ကိုချိုစံ၏ အမှာ စာ

စာရေးအားကောင်းသော အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)၏ လုံးချင်းစာအုပ် တစ်အုပ် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်ရှိလာပြန်ပါပြီ။

အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)သည် လုံးချင်းစာအုပ်လေးအုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ပထမဆုံးလုံးချင်းစာအုပ်က "အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)"ကလောင်နာ

မည်နဲ့ ရေးတဲ့ "အရိုးစလေးတစ်ခုနှင့် စစ်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်" စာအုပ်။ ဒုတိယလုံးချင်းစာအုပ်က "မိုးတိမ်(တမာမြေ)" ကလောင်အမည်နဲ့ ရေးတဲ့ "ကွဲကြပြကြတာတွေကိုရပ်ပြီး မြန်မာပြည်ကိုချစ်တတ်ကြစမ်းပါနှင့် အခြားဆောင်းပါးများ" စာအုပ်၊ တတိယလုံးချင်းစာအုပ်က "အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)" ကလောင်အမည်နဲ့ ရေးတဲ့ "စစ်သည် ဝန်ထမ်းလုပ်ငန်း အဖြာဖြာ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်"စာအုပ်။ စတုတ္ထလုံးချင်း စာအုပ်က "မြန်မာ့သမိုင်းဝင် အောင်ဆန်းသူရိယ သူရဲကောင်း ၆ ဦး" ဖြစ်သည်။ ။

ယခုစာအုပ်ကတော့ အမ်းသျှမ်း၏ ပဉ္စမမြောက်လုံးချင်းစာအုပ်။ ယခင်လုံးချင်း လေးအုပ်နှင့် ပုံစံမတူ။ ယခင်စာအုပ်တွေက ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွေ၊ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်တွေ ဖြစ်၏။

ယခုစာအုပ်ကတော့ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်မဟုတ်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုတည်းကို၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ခုတည်းကို အစအဆုံးရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်။

ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ကြောင်းကို အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)က "ဖြစ်ရပ်မှန်၊ အမည်မှန်၊ နေရာမှန်တို့ အား ကာယကံရှင် ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်နှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်မာနွယ်တို့ ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုခံစားရေးဖွဲ့သီကုံးပါသည်။" ဟု မှတ်ချက်ပြုထားပါသည်။ ။

ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်သည် သက်ရှိထင်ရှားရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး အဝေးကြီးက လူမဟုတ်။ အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)နှင့် တစ်ပတ်စဉ်တည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ။

သည် တော့ အကြောင်းအရာ အသေးစိတ်ကို အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ) သိနေခဲ့ပြီး အချို့ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေမှာ ကိုယ်တို

င်ပါဝင်ခဲ့တာ တွေ့ရသည်။ ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စစ်သားမို့ တပ်မတော် အရာရှိကြီးတစ်ဦးအဖြစ် စစ်ဗျူဟာမှူးဘဝအထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦး။ တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ်တွေ၊ ဒဏ်ရာရဖြစ်စဉ်တွေက စစ်သားတစ်ယောက်အတွက် ဘာမှ မဆန်း။

သို့သော် အမ်းသျှမ်း(သျှိသျှားမြေ)၏ ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်ဖြစ်စဉ်မျိုးကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့တာအမှန်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့သော "စစ်နှလုံးသားဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်" ထဲမှာ "စစ်ရဲသူမို့ချစ်ရဲသည်" ဟူသော ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ၏။ အစ်ကိုကြီး ကိုဝင်းကို(တေဇ-၈)၏ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ပါ။ "စစ်ရဲသူမို့ချစ်ရဲသည်" ကလည်း ကံကောင်းပါ၏။ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်အပြင်မြန်မာ့အသံ ရေဒီယိုမှ သရုပ်ဆောင် မိုးကျော်ကျော်၊ ပတ္တမြားကေခိုင်တို့ နှင့် အသံလွှင့်ဇာတ်လမ်းအဖြစ် တင်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာ မြန်အောင်မြစိန်က "လွင်မိုး၊ ခင်ဇာခြည်ကျော်" တို့ နှင့် ဗွီဒီယို ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဇာတ်ကောင် ခိုင်မင်း(အစ်ကိုကြီးကိုဝင်းကို) ကို ဒဏ်ရာတွေများစွာ (အမှန်တကယ်) ရရှိထား၍ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။ ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဗိုလ်ခိုင်မင်းချိုစောင်းမှာ အစဝင်နေသည်။ မေးစွေက ငါးချက်ချုပ်ရသည်။ နှာရောင်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်မှန်ထားတာက ၁၂ချက်ချုပ်ရသည်။ နှာခေါင်းထိပ်နှင့် ဘယ်ဘက်ပါးစောင် နေရာများကိုတော့ မချုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းဆေးထည့်ထားသည်။ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်တစ်ခုလုံးက ယမ်းခိုးရိုက်ခံထားရ၍ မီးလောင်ထားသလိုဖြစ်နေသည်။ ။

ဘယ်ဘက်မျက်စိက ပတ်တီးစည်းထားရသည် ။ မျက်စိကိုထိတာတော့ မဟုတ်။ မျက်လုံးအပေါ်ဘက်က အသားစလန်သွားတာ။

ခိုင်မင်းကလည်း ရုပ်ဆိုးသွားတော့ သူ့ကို ချစ်သူ မီမီဇင်လက်မထပ် စေချင်။ သို့သော် မီမီဇင်က လက်ထပ်ခဲ့ပါ၏။ မီမီဇင်စကားကလည်း မှတ်သားစရာပါ။

"သားချောချောလှလှလေးတွေ မွေးဖို့ ထက် သားသူရဲကောင်းလေး တွေ မွေးဖို့ ကို ငါစိတ်ဝင်စားတယ်" တဲ့ ။

အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)၏ ဇာတ်လိုက် ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်က ဘယ်ခြေ ထောက်ပြတ်၊ မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး ဆုံးရှုံးရသောအခါ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးက အများကြီးခံသာသွားပါသည် ။ ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်၏ ဒဏ်ရာရဖြစ်စဉ် အသေးစိတ်ကိုတော့ အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)၏ အရေးအသားများ အောက်မှာ စီးမျောဖတ်ရှုကြပါစို့။

သစ္စာရှိသော ငယ်ချစ်ခင်မာနွယ်၏ သစ္စာမပျက် ပေါင်းဖက်ပြုစုမှုကို ဖတ်ရတော့ တော်လေးဝဝင်ဆိုတာ တကယ်ရှိခဲ့ဖူးတာ ဖြစ်နိုင်မှန်းယုံကြည်မိသွားပါသည် ။

ဇာတိမြေမှာ တစ်ဦးတည်းပြန်၍ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ရသော ခင်မာနွယ် ကို သနားကရုဏာဖြစ်မိပါသည် ။

ဖြစ်ရပ်မှန်ဟု သာ ဖော်ပြမထားပါက စာရေးသူ စိတ်ကူးယဉ်လွန်း သည် ဟု အမှတ်မှားမည့် သရုပ်ဖော်ပုံလေးပါ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဗိုလ်ကြီးဘဝ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဘဝ ကချင်ပြည်နယ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးတာမို့ ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန် တိုက်ပွဲဖြစ်ရာ ပါဂျီစခန်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ရောက်ခဲ့ဖူးပါ၏။

နားဖော့အထိကားလမ်းရှိသော်လည်း နားဖော့-ပါဂျီက
စစ်ဗျူဟာမှူးလည်း ၉၆၉၃ (ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်သုံး) လမ်းလျှောက်
ရတာပါပဲ။

အရာရှိ၊ စစ်သည် တွေ အသက်သွေးချွေးများ စွာ ပေးဆပ်ခဲ့ရသော၊
ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်လို စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှုများ စွာ ပြုခဲ့ရသော ကချင်ပြည်န
ယ်ကြီး အမြန်ဆုံး အမှန်တကယ် ငြိမ်းချမ်းစေချင်ပါပြီ။

စစ်ကိုမုန်း၍ တိုက်ခဲ့ရသူများ မို့ စစ်ပွဲတွေရပ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးတေးသံ
တွေ အမြန်ဆုံးလွင့်ပျံ့စေချင်ပါသည် ။

အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)၏ "သံမဏိစိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်နှင့် နူးညံ့သိမ်
မွေ့နှလုံးသားပိုင်ရှင်တို့ မြစ်ဖျားခံမွေးဖွားရာမှ တစ်ဆင့်" လုံးချင်းဝတ္ထု
လေးက မြန်မာပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အုတ်တစ်ချက် သဲတစ်ပွင့်ဖြ
စ်ပါစေသတည်း။

တိုချို့စံ
ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်ချို

ခွန်သက်တင်ဆန်း၏ အမှာ စာ

စာရေးဆရာ အမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)ထုတ်ဝေသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်တို
င်းတွင် အမှာ စာရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။ ယခု "သံမဏိစိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်နှင့်

နူးညံ့သိမ်မွေ့နှလုံးသားပိုင်ရှင်တို့ မြစ်ဖျားခံမွေးဖွားရာမှ တစ်ဆင့်" ဖြစ်ရပ်မှန် လုံးချင်းဝတ္ထုတွင် လည်း စာရေးသူက အမှာစာရေးခိုင်းလာသဖြင့် ရေးဖြစ်ပြန်ပါပြီ။

အမှာ စာမရေးခင် ဝတ္ထုလေးအား အစမှ အဆုံး ပြန်ဖတ်မိသည် ။ အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ပြီးသား သိရှိပြီးသား အကြောင်းအရာဆိုပေမဲ့ စာရေးသူ၏ ကလောင်အားဖြင့် ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် အဆုံးတိုင် ဖတ်ရှုပြီးနောက်တွင် ရင်ထဲဆိုနှင့်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည် ။

ဝတ္ထုအကြောင်းအရာပါ ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်၏ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝကပင်စပြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရပုံ၊ ၁၀ တန်းအောင်ပြီး ဗိုလ်သင်တန်းကိုပင် အများ နည်းတူ အရပ်သားဘဝမှ မဖြေဆိုဘဲ အမြောက်တပ်သားဘဝဖြင့် ဝင်ရောက်ပြီးမှ ကြိုးစားဖြေဆိုခဲ့ပုံ၊ ဗိုလ်လောင်းဘဝနှင့် အလုပ်သင်ဗိုလ်ဘဝ ဖြတ်သန်းခဲ့ပုံ၊ အရာရှိဖြစ်ပြီးမှ ပါဂျီနားဖော့တိုက်ပွဲများကြောင့် မျက်စိနှစ်ကွင်းအလင်းမရဘဲ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ပါ ဖြတ်လိုက်ရပုံများ ၊ ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်၏ ဇနီးဖြစ်လာမည့် မခင်မာနွယ်၏ ငယ်ဘဝပုံရိပ်များ ၊ အချစ်စစ်တို့ ၏ တွန်းအားဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးအနစ်နာခံကာ ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲဖော်အဖြစ် လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပုံ၊ သားသမီးသုံးဦးကို ပညာတတ်များ ဖြစ်သည် အထိ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ကြပုံတို့ က ဘယ်အချိန်ဖတ်ဖတ် ပုံရိပ်များမှာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာစမြဲဖြစ်သည် ။

ကေအိုင်အေသောင်းကျန်းသူဌာနချုပ် ပါဂျီနားဖော့စခန်းများကိုတပ်မတော်မှ တိုက်ခိုက်စဉ်က ကျွန်တော်လည်း ဗန်းမော်မြို့အခြေစိုက်တပ်ရင်းတွင် ဗိုလ်ကြီးအဆင့်နှင့် ရောက်ရှိနေကာ ထိုတိုက်ပွဲများ တွင် တပ်ခွဲမှူးတာဝန်ဖြင့် ပါဝင်ခဲ့ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ဝင်းရှိန် ဒဏ်ရာရသ

ည့် တိုက်ပွဲများကို ဖတ်ရှုရခြင်းဖြင့်လည်း တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ကိုယ်တိုင်ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားရပါသည်။ ။

"နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်" ဆိုသောအမည်ဖြင့် ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ရှေ့တန်းတစ်နေရာတွင် မိုင်းဒဏ်ကြောင့် တပ်သားနှစ်ဦးဒဏ်ရာရရှိကြသည်။ ။ တစ်ယောက်ကခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံး ပြတ်သွားပြီး တစ်ယောက်က မျက်စိနှစ်လုံးစလုံး ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ။ မျက်စိမမြင်သူက ခြေပြတ်နေသူကို ပခုံးနဲ့ ထမ်းကာ သွားလာကြပုံများ ရေးသားထားခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ယခု ဗိုလ်ဝင်းရှိန်၏ ဖြစ်ရပ်မှန်အကြောင်းလေးကို ဖတ်လိုက်ရပြန်တော့ ကျွန်တော်၏ ဇာတ်ကောင်ရဲဘော်နှစ်ဦး၏ ဒဏ်ရာများအားလုံး သူတစ်ဦးတည်း ရရှိလိုက်သလို တွေ့ရသည်။ ။ တော်ရုံဇွဲသတ္တိဖြင့် ဘဝကို ရှေ့ဆက်ဖြတ်သန်းဖို့ မလွယ်ကူကြောင်း တွေ့မိပါသည်။ ။ ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်နှင့် မခင်မာနွယ်တို့ကိုလည်း လေးစားမိပါသည်။ ။

အချုပ်ဆိုရပါလျှင် ဆရာအမ်းသျှမ်း(သျှိုသျှားမြေ)၏ "သံမဏိစိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်နှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့နှလုံးသားပိုင်ရှင်တို့ မြစ်ဖျားခံမွေးဖွားရာမှ တစ်ဆင့်" ဖြစ်ရပ်မှန်လုံးချင်းဝတ္ထုလေးသည် ဖတ်ရှုသူ စာဖတ်ပရိသတ်အပေါင်းကို ရသစုံခံစားမှုများ စွာကို ပေးစွမ်းနိုင်မည့် စာအုပ်လေးဖြစ်ပါကြောင်း ရေးသားလိုက်ရပါသည်။ ။

ခွန်သက်တင်ဆန်း
ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကျော်ဦး (ငြိမ်း)

ဗိုလ်ကြီး ဝင်းရှိန်၏ တင်ပြချက်

ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်နှင့် သူ၏ မိသားစုအကြောင်းတို့ ကို အမ်းသျှမ်း(သို့ သျှမ်းမြေ)က ခံစားသိကုံးရေးဖွဲ့ထားသည့် "သံမဏိစိတ်ဓာတ်နှင့် နူးညံ့ သိမ်မွေ့နှလုံးသားပိုင်ရှင်တို့ မြစ်ဖျားခံ မွေးဖွားရာမှ တစ်ဆင့်" စာအုပ် မူကြမ်းကို ဇနီးဖြစ်သူ မခင်မာနွယ်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန် အား ဖတ်ပြပါသည် ။ စာအုပ်ဖတ်ပြပြီးသည့် အခါ ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်ပြောပြသည် ကို မခင်မာနွယ်က မှတ်တမ်းတင်ထားသည် မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည် -

"ဤဝတ္ထုကို ဇနီးသည် မှ ဖတ်ပြသောအခါ ကျွန်တော်၏ အတိတ်ပုံ ရိပ်များကို ပြန်လည်သတိရမိပါတယ်"

"အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်"

"ကျွန်တော်၏ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ပါတယ်"

"ခံစားတင်ပြတဲ့ စာရေးဆရာ အမ်းသျှမ်း(သို့သျှမ်းမြေ) ကိုအထူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဗိုလ်ကြီးဝင်းရှိန်(ငြိမ်း)

အမ်းသျှမ်း(သျှိသျှားမြေ) ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသည့် စာအုပ်များ

၁။ အရိုးစလေးတစ်ခုနှင့် စစ်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

၂။ မိုးတိမ်(တမာမြေ)ကလောင်အမည်ဖြင့် ကွဲကြပြကြတာတွေကိုရ
ပ်ပြီး မြန်မာပြည်ကြီးကို ချစ်တတ်ကြစမ်းပါနှင့် အခြားဆောင်းပါး
ပေါင်းချုပ်

၃။ စစ်သည် ဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းအဖြာဖြာ

၄။ မြန်မာ့သမိုင်းဝင် အောင်ဆန်းသူရိယ သူရဲကောင်း ၆ ဦး

ယခု

၅။ သံမဏိစိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်နှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့နှလုံးသားပိုင်ရှင်တို့ မြစ်
ဖျားခံမွေးဖွားရာမှ တစ်ဆင့်

သံမဏိစိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်နှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့နှလုံးသားပိုင်ရှင်တို့ မြစ်
ဖျားခံမွေးဖွားရာမှ တစ်ဆင့်.....။

အခန်း(၁)

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလရဲ့ လဆန်းရက်မှာ မင်္ဂလာဒုံတပ်မတော် စစ်ဆေးရုံကြီး၏ အရာရှိအရေးပေါ်ကုသဆောင် အခန်းတစ်ခန်း၌ မခင်မာနွယ်ရောက်ရှိနေပါသည်။ ဗိုလ်ဝင်းရှိန်သည် ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် အိပ်မောကျနေပါသည်။ မခင်မာနွယ်သည် ဗိုလ်ဝင်းရှိန်အားကြည့်၍ မျက်ရည်များ မကျဘဲ ရင်ထဲမှာ ငိုရှိုက်နေမိသည်။

"ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုရယ်"

မခင်မာနွယ်နှုတ်မှ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်နေမိပါသည်။ ။ ရွာမှာ တုန်းက ဗိုလ်ဝင်းရှိန်၏ ဒဏ်ရာအခြေအနေကို မခင်မာနွယ် အကြမ်းဖျင်းသိခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ယခုလို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့လိုက်ရတော့မှ ပို၍ ခံစားသနားခဲ့မိပါသည်။ ။ ဘယ်ခြေထောက်ပြတ်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးနီးပါး ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီ လုပ်ရတာထက် မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရခြင်းက ပို၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ။ ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုအဖွဲ့များ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသောအခါ မခင်မာနွယ်သည် ဆရာဝန်ကြီးထံ ပြေးသွားပြီး သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ "ဆရာဝန်ကြီးရယ် သူ့မျက်လုံးတွေအစားထိုးလို့ ရရင် ကျွန်မမျက်လုံးတွေနဲ့ ကုပေးပါလား ဆရာရယ်"

ဆရာဝန်ကြီးသည် တွေဝေငေးမောသွားပါသည်။ ။ ဗိုလ်ဝင်းရှိန်၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ စစ်မြေပြင်မှာ တစ်လုံးထွက်သွားခဲ့ပြီး နောက်တစ်လုံး

ကမိုင်းစများ ဝင်ပြီး မျက်ခွံများ မရှိတော့သည့် အတွက် ဘယ်လိုမှ အစားထိုး၍ မရတော့ပါ။

"ကျွန်မက သူ့ရဲ့ ချစ်သူပါ ဆရာ"

ဆရာဝန်ကြီးသည် ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘဲ ခေါင်းကို သာယမ်းလိုက်မိပါသည်။ ။ ကြင်နာစွာဖြင့် မခင်မာနွယ်၏ လက်ကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ။ ဆူညံသံများကြောင့် ဗိုလ်ဝင်းရှိန် အိပ်ရာမှ နိုးသွားပါသည်။ ။ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သူနာပြုအဖွဲ့များ သည် ဗိုလ်ဝင်းရှိန်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြပြီး အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားကြပါသည်။ ။ ပက်လက်အနေအထားမှ ဗိုလ်ဝင်းရှိန်သည် မခင်မာနွယ်အသံကိုကြားရပြီးဖြစ်သဖြင့်

"ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ"

"မလာရတော့ဘူးလား အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုဒဏ်ရာတွေကို နွယ်လေး မကြည့်ရတော့ဘူးလား"

"အေး အခုကြည့်ပြီးရင် ပြန်တော့"

"မပြန်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကိုအနားမှာ နေပြီး ပြုစုမယ်"

"မလိုဘူး၊ မင်း အခုရွာပြန်ပြီး ဆရာမအလုပ်ပြန်လုပ်ပြီး မင်းဘဝကို မင်းတည်ဆောက်၊ ငါ့ကို မေ့လိုက်တော့"

"ပြောရက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်"

မခင်မာနွယ်သည် ဗိုလ်ဝင်းရှိန်၏ ခုတင်အနီးသို့သွားပြီး လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာအပ်၍ ငိုရှိုက်လိုက်ပါသည်။ ။ ဗိုလ်ဝင်းရှိန်သည် ရင်ထဲဆို့တက် လာပြီး ဘဝကြမ်းကြီးထဲကို မခေါ်ရက်ဘဲ ပန်းခင်းသော လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်လို့ နှင်လွှတ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

"ငါ့လို မျက်မမြင် ခြေထောက်တစ်ဖက်မရှိတဲ့ ဒုက္ခိတကိုထားခဲ့၊ မင်း
ဘဝကို မင်းလှလှပပ လျှောက်ပါတော့"

"မထားခဲ့ဘူး၊ အစ်ကိုအနားမှာ တစ်သက်လုံးပြုစုမယ်"

ဗိုလ်ဝင်းရှိန်သည် သာမန်ပြောဆို၍ မရတော့မှန်းသိ၍
အသံကျယ်ကြီးဖြင့်

"မင်းသွားတော့လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား သွား
အခုထွက်သွား"

"အစ်ကိုနဲ့ နွယ်လေးတို့ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုခဲ့တဲ့ ကတိစကားတွေကို
ဖျက်ပစ်မှားလား၊ အစ်ကိုနဲ့ နွယ်လေး ဘယ်သူပဲ ဒုက္ခိတဖြစ်ဖြစ် လက်
ထပ်ကြမယ်ဆို"

"အေး ဖျက်တယ်ကွာ၊ မင်းထွက်သွား"

"မသွားဘူးအစ်ကို"

"မင်း ငါ့လို ဒုက္ခိတတစ်ယောက်နဲ့ လက်တွဲလျှောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်
ကို ရင်ဆိုင်ရဲလား"

"ရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ လက်တွဲပြီး ဘဝကိုရင်ဆိုင်မယ်"

"ဘယ်လိုပဲ ရင်ဆိုင်ရဲရဲ မင်းပြန်တော့၊ မင်းထွက်သွားတော့"

ဗိုလ်ဝင်းရှိန်၏ အော်ဟစ်သံ၊ မခင်မာနွယ်၏ ငိုရှိုက်သံများကြောင့်
သူနာပြုများ အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြသည်။ ။ မခင်မာနွယ်
ကို အပြင်သို့ခေါ်သွားပြီး ဗိုလ်ဝင်းရှိန်ကိုလည်း ချော့မော့ပြောဆိုကြပါ
သည်။ ။ မျက်လုံးနှစ်လုံး မရှိတော့တဲ့ ဗိုလ်ဝင်းရှိန်သည် မခင်မာနွယ်၏
အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို သိရှိလိုက်ရလို့ ကျေနပ်တဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ ဝမ်းသာတဲ့

မျက်ရည်များ ပင် မကျနိုင်တော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးကျေနပ်မိ ပါသည်။ ။

မခင်မာနွယ်သည် ဗိုလ်ဝင်းရှိန်အခန်းမှ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါ သည်။ ။ ကော်ရစ်တာမှာ ရှိသည့် ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်စောင့်နေသော ဗို လ်ဝင်းရှိန်၏ အစ်မ မပြုံးပြုံးထံပြေး၍ ဖက်ပြီး အားရပါးရ ငိုရှိုက်ပါ တော့သည်။ ။

"တိတ်တော့ နွယ်လေး၊ မောင်ဝင်းရှိန်က ဒဏ်ရာတွေကြောင့် စိတ် ဓာတ်ကျနေတာပါ။ နွယ်လေးသည်းခံနော်၊ မမပြုံး မောင်ဝင်းရှိန်ဆီသွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ ညနေမှ ရထားနဲ့ ရွာပြ န်ရအောင်"

မမပြုံးသည် ပြောပြောဆိုဖြင့် မခင်မာနွယ်ကို ထားခဲ့ပြီးဗိုလ်ဝင်းရှိန် ၏ အခန်းသို့ ဝင်သွားပါသည်။ ။ မခင်မာနွယ်ကတော့ ဝမ်းနည်းယူကျုံးမ ရစွာ ငိုရှိုက်နေဆဲပါ။ ။ မပြုံးပြုံးသည် ဗိုလ်ဝင်းရှိန်ကို အားပေးနှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ။

ဗိုလ်ဝင်းရှိန်သည် သူနာပြုများ ၏ ချော့မော့ပြောဆိုမှုများကို နား ထောင်ပါသည်။ ။ သူနာပြုများ ဗိုလ်ဝင်းရှိန်အခန်းမှ ပြန်ထွက်သွားသော အခါ အတိတ်ကအတွေးများ တစ်ရိပ်ရိပ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ။

အခန်း(၂)

လယ်ဝေးမြို့နယ်ရှိ ဝက္ကမူကျေးရွာသည် ပြည်ဝင်ဘူတာမှ အနောက်ဘက်သို့ နှစ်မိုင်ခန့် ကွာဝေးပြီး နာရီဝက်ခန့် လမ်းလျှောက်သွားရပါသည်။ ပျဉ်းမနားမြို့နယ် လမ်းပျဉ်းမနားရွာမှ အရှေ့ဘက်သို့ လေးမိုင်ခန့် ကွာဝေးပြီး တစ်နာရီနီးပါးခန့် လမ်းလျှောက်သွားရပါသည်။ အိမ်ခြေ ၆၀၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိပါသည်။ ရွာအဝင်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိပြီး စေတီတစ်ဆူရှိပါသည်။ ရွာအဝင်လမ်းဘေး ဘုန်းကြီးကျောင်းနောက်ရှိ ကုန်းငယ်လေးတစ်ခုပေါ်တွင် သစ်စေးပင်ကြီး တစ်ပင်လည်း ရှိပြီး ရွာတောင်ဘက်တွင် ပလွေးချောင်း စီးဆင်းလျက်ရှိပါသည်။

လယ်ကွင်းများ ၊ ပဲခင်းများ ၊ တောင်ကုန်းငယ်များ ၊ သစ်တောအုပ်များ ဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည် သာယာသော ရွာလေးတစ်ရွာ ဖြစ်ပါသည်။ ရွာသူရွာသားများ သည် လယ်ယာလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ကြ၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြသည့် ရိုးသားသော တောသူတောင်သားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ရွာလယ်လမ်းဆုံရှိ ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ကာ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးသည် ဦးလှဆောင်နှင့် ဒေါ်စောကြည်တို့ အိမ် ဖြစ်ပါသည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြသည့် ဦးလှဆောင်နှင့် ဒေါ်စောကြည်တို့တွင် သားသမီး ခြောက်ဦးရှိသည့် အနက် ဒုတိယမြောက်သားမှာ မောင်

ဝင်းရှိန် ဖြစ်ပါသည်။ ။ မောင်ဝင်းရှိန်သည် ရွာမူလတန်းကျောင်းတွင် လေးတန်းအောင်ပြီး ငါးတန်းအား အထက(၁)ပျဉ်းမနားတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပါသည်။ ။ ပျဉ်းမနားစိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံအနီးရှိ မောင်ဝင်း ရှိန်၏ ကြီးတော် တစ်ဝမ်းကွဲ၏ အိမ်၌ နေထိုင်၍ ကျောင်းတက်ခဲ့ပါသည်။ ။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ရွာသို့ရောက်ရှိနေပြီး ငါးတန်းအောင်စာရင်း မထွက်သေးခင်အချိန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

တစ်နေ့ မောင်ဝင်းရှိန်၏ မိခင်ကြီး ဒေါ်စောကြည်နှင့် အစ်မအကြီး ဆုံး မပြုံးပြုံးတို့ နှစ်ဦးသည် အိမ်ရှေ့၌ ပဲတီစိမ်းမျိုးများကို သန့်စင်ရင်းစကားပြောနေကြပါသည်။ ။

"ငါ့သား ဝင်းရှိန်ကို ဒီနှစ်မြို့ကျောင်းမှာ ကျောင်းမတက်ခိုင်းတော့ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အမေ"

"ဇာတာဗေဒင်ကိန်းဂဏန်းအရ ငါ့သားမှာ အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်"

"အမေရယ် မောင်လေးက နယုန်လမှ ကျောင်းစတက်ရမှာ ပါ။ အခုမှ တန်ခူးလပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ မောင်လေးကို စိတ်မချလို့ ပျဉ်းမနားကျောင်းမှာ မတက်စေချင်လို့ လား"

"အေး ငါ့သားကို ငါ့မျက်စိရှေ့မှာ ပဲ ထားချင်တာ"

ထိုစဉ် ကျောင်းဆရာ ကိုထွန်းရင်သည် မောင်ဝင်းရှိန်နှင့် အတူ အိမ်သို့ရောက်ရှိလာပါသည်။ ။ ဒေါ်စောကြည်သည် လုပ်လက်စ အလုပ်ကိုရပ်ပြီး

"ထိုင်ပါ ဆရာ"

"မောင်ဝင်းရှိန်ကို ကျောင်းဆက်မထားဘူးလို့ အစ်မက ပြောတယ် ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို လာတိုင်လို့ "

"ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အဲဒီကိစ္စ အခုပဲ မပြုံးနဲ့ ပြောနေကြတာ"

ဆရာကိုထွန်းရင်၏ ဇနီး မခင်ရွှေသည် ဒေါ်စောကြည်နဲ့ တူမနှစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မခင်ရွှေသည် မောင်ဝင်းရှိန်နှင့် လည်း မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်ပါသည်။ ။

ဆရာကိုထွန်းရင်သည် မောင်ဝင်းရှိန်ခေါင်းအား ပွတ်ရင်း

"အစ်မ ဒီနှစ်ရွာက မူလတန်းကျောင်းကို တွဲဖက်အလယ်တန်းဖွင့်မှာ "

"အေး ရွာကျောင်းဖွင့်ရင်တော့ ငါ့သားကို ဒီမှာ ပဲကျောင်းထားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ မောင်ဝင်းရှိန်ကို အစ်မ မျက်စိရှေ့မှာ ကျောင်းထား ပေးရမယ်နော်"

"ကောင်းပါပြီ၊ ရွာကျောင်းကို တွဲဖက်အလယ်တန်းကျောင်းဖွင့်ရင် တော့ ငါးသား ဝင်းရှိန်ကို ဝတ္တမူကျောင်းမှာ ပဲ ကျောင်းထားပေးပါ့မယ်"

ဆရာဦးထွန်းရင်သည် မောင်ဝင်းရှိန် လက်ကိုဆွဲပြီး

"ကဲ မောင်ဝင်းရှိန် မင်းအမေက မင်းကို ကျောင်းဆက်ထားမှာ ပါကွာ၊ မင်းကျေနပ်ပြီလား"

ဆရာ ဦးထွန်းရင်သည် ဒေါ်စောကြည်အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားပါ သည်။ ။ ဒေါ်စောကြည်သည် ပဲတီစိမ်းမျိုးများ သန့်စင်ခြင်းကို လက်စသတ်၍ ရေနွေးကြမ်းသောက်နေပါသည်။ ။ မောင်ဝင်းရှိန်၏ ဖခင်ကြီးဦးလှ ဆောင်သည် လယ်ယာလုပ်ကိုင်ရာမှ အိမ်သို့ပြန်လာပါသည်။ ။

ဒေါ်စောကြည်နားထိုင်ပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်သောက်ပါသည်။ ။

"ကိုလှဆောင် သားကြီးမောင်ဝင်းရှိန်ကို ကျောင်းမဖွင့်ခင် ကိုရင်ဝတ်ပေးရအောင်"

"ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ အလတ်ကောင် မောင်ဝင်းနိုင်ကလည်း သင်္ကန်းနိုင်နေပြီ၊ အတူတူဝတ်ပေးရအောင်"

"ရှင်ပဲ ဆရာတော်ကို လျှောက်ပေးပါ၊ ကျွန်မနဲ့ မပြုံးကပြင်းမနားသွားပြီး ဈေးဝယ်ပေးမယ်"

မောင်ဝင်းရှိန်နှင့် မောင်ဝင်းနိုင်တို့ နှစ်ဦးသည် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ထံတွင် ကိုရင်ဝတ်ကြပါသည်။ ။ ခုနစ်ရက်ပြည့်သောအခါ သားနှစ်ဦး ကိုရင်ထွက်ရန်အတွက် ဦးလှဆောင်နှင့် ဒေါ်စောကြည်တို့ ရွာဦးကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ။ ကိုရင်ထွက်ရန် ဆရာတော်မှ ဆောင်ရွက်မည်ပြုစဉ် ကိုရင်ဝင်းရှိန်သည်

"ဒကာကြီးနဲ့ ဒကာမကြီး ကျုပ်ကတော့ ကိုရင်မထွက်တော့ဘူး"

ဆရာတော်သည် ကွမ်းယာနေရင်းမှ

"ကိုရင်ဝင်းရှိန် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တပည့်တော် သာသနာ့ဘောင်မှာ ပဲ တစ်သက်လုံးနေပါတော့မယ်ဘုရား"

"အိမ်း ကောင်းတယ်ကွာ၊ ကိုရင်ဝင်းရှိန်က ကိုရင် ခုနစ်ရက်သာဝတ်ပေမဲ့ စည်းကမ်းတကျနေတယ်၊ တရားထိုင်တော့လည်း စည်းကမ်းရှိတယ်၊ ဒကာကြီးလှဆောင်ရေ"

"တပည့်တော်ကတော့ ကိုရင် သဘောပါဘုရား"

"အို ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဆရာတော်ရယ်၊ ကိုရင်ဝင်းရှိန်က ကျောင်းဖွင့်ရင် ခြောက်တန်းတက်ရမှာ ၊ အတန်းပညာဆုံးအောင် သင်ပါရစေဦးဘုရား"

"ဒကာမကြီး သဘောပါပဲဗျာ"

"ကိုရင်ဝင်းရှိန် ကျောင်းဖွင့်ရင် ကျောင်းတက်ချင်တယ်ဆို၊ ဒကာမကြီးက မထားတော့ဘူးဆိုတော့ ဆရာကိုထွန်းရင်ကို အိမ်ခေါ်လာပြီး ပြောခိုင်းတယ်၊ ခြောက်တန်းတက်ရမှာ လေ ကိုရင်ဝင်းရှိန်ရဲ့ "

ကိုရင်ဝင်းရှိန်သည် ဒကာမကြီး ဒေါ်စောကြည် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဆရာတော်ဘက်သို့လှည့်၍ ဦးသုံးကြိမ်ချပါသည် ။

"ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်ကိုရင်ထွက်ပါတော့မယ်"ဟု ပြန်လျှောက်တင်ခဲ့ပါသည် ။

မောင်ဝင်းရှိန်သည် ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်းတို့ အား ဝတ္ထုမူကျေးရွာ တွဲဖက်အလယ်တန်းကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားခဲ့ပါသည် ။

အခန်း(၃)

မောင်ဝင်းရှိန်သည် ရှစ်တန်းကျောင်းဖွင့်သည့် နှစ်စတွင် သူငယ်ချင်းများ နှင့် အတူ ညနေကျောင်းဆင်းပြီးချိန်တွင် ဘောလုံးကစားပါသည်။ ကစားရင်း ရေဆာသဖြင့် အလယ်တန်း ကျောင်းဆောင်သစ်၏ ကော်ရစ်တာရှိ ရေအိုးစင်သို့ သူငယ်ချင်းကိုတိုးနှင့် အတူသွားကာ ရေသောက်ပြီးပြန်အထွက်တွင် သစ်သားလှေကားခြေရင်း၌ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး တွေ့ရှိပါသည်။ ။

"ကိုစိုး ဒီမှာ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကွ"

"ဟာ မင်းတော့ ပွတာပဲ"

"ဘယ်ပွမလဲကွ၊ ဘယ်သူ့ဥစ္စာမှန်းမသိဘူး၊ ဆရာဦးထွန်းရင်ဆီ သွားအပ်ရအောင်"

"ကောင်းတယ်ကွ၊ ငါလည်း လိုက်မယ်"

မောင်ဝင်းရှိန်နှင့် မောင်တိုးတို့ သည် ဘောလုံးဆက်မကစားတော့ဘဲ ဆရာဦးထွန်းရင်အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ ဆရာနှင့် လမ်းခုလတ်၌ တွေ့ပါသည်။ ။

"ဆရာ ရေအိုးစင်နားက လှေကားခြေရင်းမှာ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကော့ကံရလို့ "

"အေးကွာ၊ အတော်ပဲ ငါကျောင်းအုပ်ကြီးအိမ်သွားမလို့ မင်းတို့ ပါလိုက်ခဲ့"

ကျောင်းအုပ်ကြီးအိမ်သို့ ရောက်သည့် အခါ ဆရာဦးထွန်းရင်က မောင်ဝင်းရှိန် ဆွဲကြိုးကောက်ရပုံကို ကျောင်းအုပ်ကြီးအား ရှင်းပြပါသည်။ ။

"ဆရာ ဦးထွန်းရင် မနက်ဖြန် Assembly မှာ ကြေညာလိုက်ပါ။ ပိုင်ရှင် ဟုတ်မဟုတ်လည်း အဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး စိစစ်ပေးလိုက်ပါ။ လောလောဆယ်တော့ ဆွဲကြိုးကို ဆရာပဲသိမ်းထားလိုက်ပါ"

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာကြပြီးနောက် ဆရာဦးထွန်းရင်က မောင်ဝင်းရှိန်၏ ခေါင်းအားပွတ်ပါသည်။ ။

"ဒါမှ ငါ့တပည့်ကွ၊ ဒီလိုရိုးသားမှုက ဘာနဲ့ မှ လဲလို့ မရဘူး၊ ပင်ကိုစိတ်အခံကောင်းလို့ ကွ၊ ဂုဏ်ယူတယ်ကွာ"

ဆရာဦးထွန်းရင်နှင့် မောင်ဝင်းရှိန်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ပါသည်။ ။

ဝတ္တမူကျေးရွာ အလယ်တန်းကျောင်း၌ ပညာရည်ချွန်ဆုပေးပွဲကျင်းပသည့် နေ့တွင် မောင်ဝင်းရှိန်သည် ခုနစ်တန်း၌ ပထမဆု ရရှိခဲ့သည့် အပြင် သင်္ချာထူးချွန်ဆုလည်း ရရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ထို့အပြင် ဆွဲကြိုးကောက်ရသဖြင့် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ခုနစ်တန်းကျောင်းသူတစ်ဦးအား ပြန်လည်အပ်နှံခဲ့သဖြင့် စာရိတ္တထူးချွန်ဆုကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ဆုပေးပွဲတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ အမှာ စကားများ အနက် မောင်ဝင်းရှိန်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း ထည့်သွင်းပြောကြား

သွားပါသည်။ ။

"မောင်ဝင်းရှိန်လို ကျောင်းသားမျိုးဟာ ကျွန်တော်တို့ ဝတ္တမူကျောင်းရဲ့ ဂုဏ်ကိုမြှင့်တင်ပေးတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ ခုနစ်တန်းမှာ ပထမဆု၊ သင်္ချာထူးချွန်ဆုနဲ့ စာရိတ္တမောင်ဆုဆိုတဲ့ ဆု သုံးဆု တစ်ပြိုင်နက်တည်း ချီးမြှင့်ခံရသူပါ။ ပုံပမာနှိုင်းပြောရရင် 'အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရွှေတုံးကြီး' ဖြစ်ပါတယ်။"

ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ အမှာ စကားများ အနက် မောင်ဝင်းရှိန်ကို "ရွှေတုံးကြီးပမာ" ဟု ချီးကျူးပြောကြားခြင်းနှင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ဆုတက်ယူခဲ့သော မောင်ဝင်းရှိန်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ဝဲသည် အထိ ကျေနပ်ပီတိ ဖြာနေသူမှာ ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်လာသည့် မိခင်ကြီး ဒေါ်စောကြည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

မောင်ဝင်းရှိန်သည် ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်းတို့ တွင် နှစ်စဉ် ပထမဆုရရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ရှစ်တန်းအောင်ပြီးနောက် ကိုးတန်းနှင့် ဆယ်တန်းအား ငါးတန်းတက်စဉ်နေခဲ့သည့် ပျဉ်းမနားရှိ ကြီးတော်တစ်ဝမ်းကွဲအိမ်၌ နေထိုင်၍ ကျောင်းတက်ခဲ့ပါသည်။ ။ စာကြိုးစားသည့် မောင်ဝင်းရှိန်သည် ဆယ်တန်းကို ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

အခန်း(၄)

တွဲဖက်အလယ်တန်းကျောင်းအနီးရှိ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးသည် မူလတန်းပြ ကျောင်းဆရာ ဦးထွန်းရင်နှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်ရွှေတို့ ၏ နေအိမ်ဖြစ်ပါသည်။ ။ သားသမီး ခြောက်ဦးရှိသည့် အနက် အကြီးဆုံးသမီး မခင်မာနွယ်သည် ခုနစ်တန်းအောင်၍ ဝတ္ထုမူရွာ တွဲဖက်အလယ်တန်းကျောင်းမှာ ရှစ်တန်းတက်ရမည့် နှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ မခင်မာနွယ်အားမိသားစုများ နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများက နွယ်လေးဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ။ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် အပျိုဖော်ဝင်စအလှသွေးကြွယ်နေသူဖြစ်ပါသည်။ ။

ကိုဝင်းရှိန်သည် မခင်မာနွယ်၏ မိခင်နှင့် မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်၍ မခင်မာနွယ်နှင့် လည်း ဦးလေးနှစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်ပါသည်။ ။ ဆရာဦးထွန်းရင်၏ တပည့်လည်း ဖြစ်ပြီး ယောက်ဖနှစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ တစ်ရွာလုံး ဘယ်ဘက်ကစပ်စပ် ညာဘက်ကစပ်စပ် အများအားဖြင့် ဆွေမျိုးပတ်ချာလည်တော်ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကိုဝင်းရှိန်သည် မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်း ၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားညိုညိုဖြင့် ကြည့်ကောင်းသည့် ခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်ပါသည်။ ။ အနေအထိုင်တည်ကြည်ပြီး ရိုးသားစွာနေထိုင်သူဖြစ်ကာ ကျောင်းဝိတ်ရက်များ ၌ မိဘ၏ လယ်ယာ လုပ်ငန်းခွင်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မခင်မာနွယ်သည် ကိုဝင်းရှိန်နှင့် ဦးလေးတော်စပ်သော်လ

ည်း လေးနှစ်သာကွာသဖြင့် အစ်ကိုဟု သာ ခေါ်ပါသည် ။
အိမ်ချင်းလည်း နီး အမျိုးလည်း တော်သဖြင့် ငယ်စဉ်ကပင် လက်ပွန်းတ
တီး ရင်းရင်းနှီးနှီး နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည် ။

ကိုဝင်းရှိန်သည် ပျဉ်းမနားမြို့ရှိ ကြီးတော်တစ်ဝမ်းကွဲ အိမ်မှာ နေပြီး
အထက(၁) ပျဉ်းမနား၌ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းအား တက်ရောက်ခဲ့ပါသ
ည် ။ ထိုအချိန်မှ စ၍ မခင်မာနွယ်သည် အပျိုဖော် ဝင်လာသည့် အတွက်
ကိုဝင်းရှိန်သည် လူကြီးတွေရှေ့မှာ လူနွဲ့ဖြင့် နေထိုင်ပြော ဆိုသော်လ
ည်း မခင်မာနွယ်နှင့် နှစ်ဦးချင်းတွေ့သည့် အခါ နေကောင်းလား၊ စာလို
က်နိုင်လား၊ ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေလား စသည် ဖြင့်
ကြင်နာစွာမေးမြန်းတတ်ပါသည် ။ ရင်ခုန်တတ်စအရွယ် မခင်မာနွယ်
သည် ကိုဝင်းရှိန်၏ မျက်လုံးအကြည့်များကို သတိထားမိပြီး ရင်ခုန်ကြ
ည်နှူးမိပါသည် ။

ဇွန်လ မိုးဖွဲဖွဲလေးများ ရွာသွန်းနေသော နေ့တစ်နေ့တွင် ကိုဝင်းရှိန်
သည် အိမ်ရှေ့၌ စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ရပ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်
လာပါသည် ။

"အမေ၊ သား ဆယ်တန်း အောင်တယ်"

အိမ်ထဲသို့အရောက်တွင် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်စောကြည်အား မတွေ့ရှိရ
ဘဲ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ထမင်းချက်နေသည့် ကိုဝင်းရှိန်၏ အစ်မ မပြုံးပြုံးသ
ည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထွက်လာပါသည် ။

"ဟဲ့ မောင်ဝင်းရှိန်၊ ကိုစိုး၊ လွင်မိုး၊ မမို့တို့ ရော မအောင်ဘူးလားလို့ "

ကိုဝင်းရှိန် ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ပါ။ မောမောဖြင့် ရေတစ်ခွက်ခပ်သော
က်နေပါသည် ။ ရေသောက်ပြီးမှ

"မအောင်ဘူး မမပြုံး၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအောင်တာ၊ အမေဘယ်သွားလဲ"

"ပဲတီစိမ်း စိုက်နေကြတယ်၊ ခုပဲ ပြန်လာတော့မှာ "

ကိုဝင်းရှိန်သည် စက်ဘီးဒေါက်ဖြုတ်၍ အိမ်အပြင်သို့ စက်ဘီးခေါင်းလှည့်လိုက်ပါသည်။ ။

"ကျွန်တော် ဆရာဦးထွန်းရင် အိမ်ကိုသွားလိုက်ဦးမယ်"

ကိုဝင်းရှိန်သည် တွဲဖက်အလယ်တန်းကျောင်းအနီးရှိ ဆရာဦးထွန်းရင်၏ ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်း နှစ်ထပ်အိမ်ရှေ့၌ စက်ဘီးရပ်ပါသည်။ ။ အိမ်အောက်ထပ်တွင် ဆရာ့ကို တွေ့ရပါသည်။ ။ ဆရာသည် ကိုဝင်းရှိန်၏ မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်ပြီး

"မင်းအောင်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"ငါ့ဆီ လိုက်မလာတဲ့ ကိုစိုးတို့ အားလုံး ကျတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ မင်းအတွက်တော့ ဂုဏ်လည်း ယူပါတယ်၊ ကိုစိုးတို့ အဖွဲ့အတွက်တော့ ငါစိတ်မကောင်းဘူးကွာ"

ဆရာရဲ့ ချီးကျူးမှုကို ခံယူနေသော်လည်း ဆရာ့နောက်နားကရပ်ပြီး ကိုဝင်းရှိန်ကို အားကျလေးစားသော အကြည့်များ ဖြင့်ကြည့်နေသည့် နှယ်လေးကိုသာ ခိုး၍ ကြည့်နေမိပါသည်။ ။ မီးဖိုဆောင်ဘက်မှ ဆရာ၏ ဇနီးဒေါ်ခင်ရွှေ ထွက်လာပါသည်။ ။

"ဝမ်းသာတယ်ဟေ့ မောင်ဝင်းရှိန် မင်းတူမကိုလည်း မင်းလိုဆယ်တ

နိုးနှစ်ချင်းပေါက်အောင်အောင် မင်းကြည့်ပေးရမယ်"

မခင်မာနွယ်သည် နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို မပွင့်တပွင့်ပြီးရင်း
ကိုဝင်းရှိန်ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေပါတော့သည်။ ။
